

Eesti teater.

„Mu Leopold“, Adolphi Arronge lauludega rahvatüki 6 pidis tuli laup. 22. sp. etendusel. — Ringseppmeister Karl Rein on jõuluts mehels saanud. Oma iseteabuse ja uhtuse suurendamiseks näeks ta kõige suurema heameelega, et tema atnukesest poja, Leopoldi, „suur mees“ saaks, seda enam, et ta ise wähe haribust saanud. Minu isa ei ole minu heats midagi teinud, mõtleb Rein, oma kae peal olen rikkaks ja auustamise wääriliseks saanud; aga mina lahjan omast pojast alles mehe teba, selle poole igamees auukortuslega waatab. See hehtamine muutub olse halglaseks olekuts, kus wanamees löi teeb, mida aga tema poeg soowib. Väis werd „Araplaane“ hobuse peab ta saama ja kallib hinglusi wõib ta poeg oma kallistele isa kulul nii palju anda kui tarwis. Mäi tepeb traagikaltselt. Poja pillamisef ja kelmustükid teewad isa pantrotiks, nii et wanamees pärast lusgil pööningu lambris wanade saabaste parandamiseks ennast halastamise wõärt wiltsalt toltma peab. Sel ajal, kui wana Rein weel oma rikkusega hoohelda wõis, neebis ta oma tütre Klaara sellepärast ära, et see tema isõõltsel naitseks läks, osgu küll, et Klaara oma isa põwilti palus. Klaara lahkus ilamajast sises oma peigmehega, kus juures wilmane wana Reinile ütles, enne ei ole mele wahel lepitust loota, kui sina ka lord minu ees põwilti oled, nagu praegu minu prunt sinu ees oli.

Dramatikaltsine sõlm saabgi pärast poole sellega lahki tehtud, kui wana puubust kannataw Rein oma wäimehe ees, kes wahelajal oma isõ ja hooltsuse läbi jõuluts saanud

saapa mõetu wõttes põwilti on. Etusõidust lujutaw tüki on dramatikaliselt wäga põnew ja mõjub seda enam, et siin real-elu nagu plhu peal pealtwaatajale näidatakse. Sellepärast on isearants need lojad, kus igapäewane elu ja selle hingimised löil wana Reini klutsemised — minu ainus poeg on minu õnn ja rõem, minu löil — oma käega ühte ehk teismoodi taltsaks teeb, kõige liigutawamad. Reegi tuntud Saksa armustaja tegi selle tüki lohta, kui „Mu Leopoldi“ Saksamaal wäga palju lörda mängilt, iseloomulise tähenduse: Reini rõem ja löil on tema poeg, aga minu „löil“ on seda tütti waadates — kaks tasurättikut, mida ma mõlemad liigutuses märjals nutan.

Mis etteandmisesse punitub, siis peab üttema, et meie näiteseltskond sellega hästi walmis sat. Peasoja, Ringseppmeister Reini, etendas hr. Binna. Nagu teada, on hra Binna just hinge-elu lujutamises, mis suurt näitleja andi nõuab, wäga osaw meister. Tüki ettekirjutatud mõltsid ja tundmusti wõib pealtwaataja ka silnitsi, nõost ja igast liigutusest lugeda, kuna ta kõnes wahel nii kõsti nüangserib, nagu kuuleks ja seda inimest ennasti, kes seda ise läbi elab ja seda kirjanik lujutada tahab. Nende ridade kirjutaja on Reini osas kuulsaid näitlejaid mõnda lörda näinud, nagu kadunud, endist Riia linnateatri Butterwecki ja Klingbergeri Berliini Wödi näiteseltskonnas Peterburi Alesjanbri teatris. Binna mäng tuletas neid niilmõnigi lörd meelde. Küllalt iseloomulisi õhulust ja näitelawalist wilumist nättasiwad oma ofades herra Kurnim (Geling) ja Altermann (Leopold) üles. Neiu Mia Bumbo kõigile meeldiwat ilusat mängu ja laulu auustati suure elawatest illedest kimbuga. Neiu Sõggis (Klaara) oli digesti omal lohal. Niisama hoollega oliwad õpitud wäikesed ofad, isegi lapsed ei ehtinud. Laulude ofa, soolo (neiu Bumbo ja hra Binna) ja koorib, wõeti kiitusega wastu. Paarti waatuse järele ei tahtnud kateplagin lõppebogi. Rahwast oli saal puupüsti täis. Aineltist oli see mele teatrite küllalt tarwitil ja tajutit, aga kas rusum õhki ka näitlejate healte paeltele kasulit- oli, jääb küsitawaks. Jällegi tuli uue teatrimaja ehitamine ka sellel etendusel nii elawalt meelde, niihästi kunsti, kui ka aineltist külest waadates. Suur hull waabata tahtjaid pidiwad ruumi pundusel tagasi minema.